

TYPE

GRAPHIC

PROCESSED

MARTIJN VAN ZELM
GD2
2024

Black No. 1

I went looking for trouble
And boy, I found her

She's in love with herself
She likes the dark
On her milk-white neck
The Devil's mark

Now it's All Hallows Eve
The moon is full
But will she trick or treat?
I bet she will
She will
(Happy Halloween, baby)

She's got a date at midnight
With Nosferatu
Oh baby, Lily Munster
Ain't got nothing on you

Well, when I called her evil
She just laughed
Well, cast that spell on me
Boo bitch-craft

Deah, you wanna go out cause it's raining and blo-
wing
You can't go out 'cause your roots are showing
Dye 'em black
Ooh, dye 'em black
Black, black, black, black number one
Black, black, black, black number one

OLD ENGLISH TEXT MT
REGULAR
12PT
13PT

BLACK NO. 1

I WENT LOOKING FOR TROUBLE
AND BOY, I FOUND HER

SHE'S IN LOVE WITH HERSELF
SHE LIKES THE DARK
ON HER MILK-WHITE NECK
THE DEVIL'S MARK

NOW IT'S ALL HALLOWS EVE
THE MOON IS FULL
BUT WILL SHE TRICK OR TREAT?
I BET SHE WILL
SHE WILL
(HAPPY HALLOWEEN, BABY)

SHE'S GOT A DATE AT MIDNIGHT
WITH NOSFERATU
OH BABY, LILY MUNSTER
AIN'T GOT NOTHING ON YOU

WELL, WHEN I CALLED HER EVIL
SHE JUST LAUGHED
WELL, CAST THAT SPELL ON ME
BOO BITCH-CRAFT

DEAH, YOU WANNA GO OUT CAUSE IT'S RAI-
NING AND BLOWING
YOU CAN'T GO OUT 'CAUSE YOUR ROOTS
ARE SHOWING
DYE 'EM BLACK
OOH, DYE 'EM BLACK
BLACK, BLACK, BLACK, BLACK NUMBER ONE
BLACK, BLACK, BLACK, BLACK NUMBER ONE

OLD ENGLISH TEXT MT
REGULAR
CAPITALS
12PT
13PT

COOPER BLACK
REGULAR
12PT
14PT

Black No. 1

I went looking for trouble
And boy, I found her

She's in love with herself
She likes the dark
On her milk-white neck
The Devil's mark

Now it's All Hallows Eve
The moon is full
But will she trick or treat?
I bet she will
She will
(Happy Halloween, baby)

She's got a date at midnight
With Nosferatu
Oh baby, Lily Munster
Ain't got nothing on you

Well, when I called her evil
She just laughed
Well, cast that spell on me
Boo bitch-craft

Yeah, you wanna go out cause it's raining and blowing
You can't go out 'cause your roots are showing
Dye 'em black
Ooh, dye 'em black
Black, black, black, black number one
Black, black, black, black number one

COOPER BLACK
REGULAR
CAPITALS
11PT
14PT

BLACK NO. 1

I WENT LOOKING FOR TROUBLE
AND BOY, I FOUND HER

SHE'S IN LOVE WITH HERSELF
SHE LIKES THE DARK
ON HER MILK-WHITE NECK
THE DEVIL'S MARK

NOW IT'S ALL HALLOWS EVE
THE MOON IS FULL
BUT WILL SHE TRICK OR TREAT?
I BET SHE WILL
SHE WILL
(HAPPY HALLOWEEN, BABY)

SHE'S GOT A DATE AT MIDNIGHT
WITH NOSFERATU
OH BABY, LILY MUNSTER
AIN'T GOT NOTHING ON YOU

WELL, WHEN I CALLED HER EVIL
SHE JUST LAUGHED
WELL, CAST THAT SPELL ON ME
BOO BITCH-CRAFT

YEAH, YOU WANNA GO OUT CAUSE IT'S RAINING AND BLOWING
YOU CAN'T GO OUT 'CAUSE YOUR ROOTS ARE SHOWING
DYE 'EM BLACK
OOH, DYE 'EM BLACK
BLACK, BLACK, BLACK, BLACK NUMBER ONE
BLACK, BLACK, BLACK, BLACK NUMBER ONE

Black No. 1

I went looking for trouble
And boy, I found her

She's in love with herself
She likes the dark
On her milk-white neck
The Devil's mark

Now it's All Hallows Eve
The moon is full
But will she trick or treat?
I bet she will
She will
(Happy Halloween, baby)

She's got a date at midnight
With Nosferatu
Oh baby, Lily Munster
Ain't got nothing on you

Well, when I called her evil
She just laughed
Well, cast that spell on me
Boo bitch-craft

Yeah, you wanna go out cause it's raining and blowing
You can't go out 'cause your roots are showing
Dye 'em black
Ooh, dye 'em black
Black, black, black, black number one
Black, black, black, black number one

CENTURY GOTHIC
REGULAR
12PT
14PT

BLACK NO. 1

I WENT LOOKING FOR TROUBLE
AND BOY, I FOUND HER

SHE'S IN LOVE WITH HERSELF
SHE LIKES THE DARK
ON HER MILK-WHITE NECK
THE DEVIL'S MARK

NOW IT'S ALL HALLOWS EVE
THE MOON IS FULL
BUT WILL SHE TRICK OR TREAT?
I BET SHE WILL
SHE WILL
(HAPPY HALLOWEEN, BABY)

SHE'S GOT A DATE AT MIDNIGHT
WITH NOSFERATU
OH BABY, LILY MUNSTER
AIN'T GOT NOTHING ON YOU

WELL, WHEN I CALLED HER EVIL
SHE JUST LAUGHED
WELL, CAST THAT SPELL ON ME
BOO BITCH-CRAFT

YEAH, YOU WANNA GO OUT CAUSE IT'S RAINING AND BLOWING
YOU CAN'T GO OUT 'CAUSE YOUR ROOTS ARE SHOWING
DYE 'EM BLACK
OOH, DYE 'EM BLACK
BLACK, BLACK, BLACK, BLACK NUMBER ONE
BLACK, BLACK, BLACK, BLACK NUMBER ONE

CENTURY GOTHIC
REGULAR
10PT
14PT

Ik sta aan het roer van de Zeeduif, de horizon in zicht. Het einde van de wereld, waar niemand ooit terugkeerde. Dit is mijn laatste overwinning, mijn laatste tocht, een klapper op de ch zo hoge en ch zo grote vuurpijl. Ik heb alles verslagen, elke vijand en elke storm. Niets of niemand houdt mij tegen.

Maar dan zie ik iets vreemds in het water. Rare maar bekende vormen, drijvend op de golven. Een eerste ingewing zegt dat het simpelweg drijfhout is: een paar tonnen of kisten van een eerder gezonken schip. Waarschijnlijk gezonken na dezelfde tocht als ik niet te hebben overleefd. “Pff, sukkel” kraam ik uit. Na een tweede blik komen de vormen me echter meer bekend voor, en mijn hart zakt, walnoten, hazelnoten, pinda’s, en misschien nog wel het ergst van allemaal: cashewnoten. Overal. Eerst schud ik mijn hoofd. Dit kan het niet zijn. Maar dan komt het – die benauwdheid in mijn borst, het zwellen van mijn keel, de tintelingen op mijn huid. Mijn oude allergie, iets wat ik nooit serieus nam. Niet hier, niet nu.

Mijn bemanning kijkt vragend naar me, “Alles oké baas?” vraagt een van mijn mannen, ik reageer met een strenge ja maar hoor mijn eigen stem overslaan bij het eerste woord wat ik uitkraam. Langzaam beseft ook mijn bemanning dat het dit keer misschien wel echt scoute boel is, ze hebben hun kapitein nog nooit zo gezien. Ik probeer door te varen, de horizon ligt zo dichtbij, maar de zee vult zich verder met noten. Mijn lichaam laat me in de steek. Mijn adem stekt en mijn hoofd tolt. Dit... dit is niet hoe het hoort te eindigen. Hoe kan iets zo klein, iets waar ik nooit bij stil heb gestaan, me tegenhouden?

Dan komt het besef. Het probleem is nooit de zee geweest, nooit mijn vijanden. Het is altijd ik geweest. Mijn onverzadigbare dorst naar macht, mijn drang om steeds meer te willen. Al die tijd dacht ik dat ik sterker was dan alles, maar nu begrijp ik dat ik nooit mezelf heb overwonnen. Nooit daadwerkelijk een persoon ben geweest, maar simpelweg gewoon een monster. Een monster wat zijn einde nu tegemoet komt op dezelfde zeeën die hij zijn hele leven als zijn jachtgebied beschouwde.

Ik zak op mijn knieën op het dek, de horizon vervaagt voor mijn ogen. Dit was nooit mijn overwinning, dit was mijn ondergang. Het zijn nooit de noten geweest die mijn lot hebben bepaald, het was ik zelf.

Nootgeval

Ik sta aan het roer van de Zeeduif, de horizon in zicht. Het einde van de wereld, waar niemand ooit terugkeerde. Dit is mijn laatste overwinning, mijn laatste tocht, een klapper op de oh zo hoge en oh zo grote vuurpijl. Ik heb alles verslagen, elke vijand en elke storm. Niets of niemand houdt mij tegen.

Maar dan zie ik iets vreemds in het water. Rare maar bekende vormen, drijvend op de golven. Een eerste ingeving zegt dat het simpelweg drijfhout is: een paar tonnen of kisten van een eerder gezonken schip. Waarschijnlijk gezonken na dezelfde tocht als ik niet te hebben overleefd. "Pff, sukkel" kraam ik uit. Na een tweede blik komen de vormen me echter meer bekend voor, en mijn hart jakt, walnoten, hazelnoten, pinda's, en misschien nog wel het ergst van allemaal: cashewnoten. Overal. Eerst schud ik mijn hoofd. Dit kan het niet zijn. Maar dan komt het – die benauwdheid in mijn borst, het zwellen van mijn keel, de tintelingen op mijn huid. Mijn oude allergie, iets wat ik nooit serieus nam. Niet hier, niet nu.

Mijn bemanning kijkt vragend naar me, "Alles oké baas?" vraagt een van mijn mannen, ik reageer met een strenge ja maar hoor mijn eigen stem overslaan bij het eerste woord wat ik uithraam. Langzaam beseft ook mijn bemanning dat het dit heer misschien wel echt foute boel is, ze hebben hun kapitein nog nooit zo gezien. Ik probeer door te varen, de horizon ligt zo dichtbij, maar de zee vult zich verder met noten. Mijn lichaam laat me in de steek. Mijn adem stikt en mijn hoofd tolt. Dit... dit is niet hoe het hoort te eindigen. Hoe kan iets zo klein, iets waar ik nooit bij stil heb gestaan, me tegenhouden?

Dan komt het besef. Het probleem is nooit de zee geweest, nooit mijn vijanden. Het is altijd ik geweest. Mijn onverzadigbare dorst naar macht, mijn drang om steeds meer te willen. Al die tijd dacht ik dat ik sterker was dan alles, maar nu begrijp ik dat ik nooit mezelf heb overwonnen. Nooit daadwerkelijk een persoon ben geweest, maar simpelweg gewoon een monster. Een monster wat zijn einde nu tegemoet komt op dezelfde zeeën die hij zijn hele leven als zijn jachtgebied beschouwde.

Ik zak op mijn knieën op het dek, de horizon vervaaft voor mijn ogen. Dit was nooit mijn overwinning, dit was mijn ondergang. Het zijn nooit de noten geweest die mijn lot hebben bepaald, het was ik zelf.

Nootgeval

Ik sta aan het roer van de Zeeduif, de horizon in zicht. Het einde van de wereld, waar niemand ooit terugkeerde. Dit is mijn laatste overwinning, mijn laatste tocht, een klapper op de oh zo hoge en oh zo grote vuurpijl. Ik heb alles verslagen, elke vijand en elke storm. Niets of niemand houdt mij tegen.

Maar dan zie ik iets vreemds in het water. Rare maar bekende vormen, drijvend op de golven. Een eerste ingeving zegt dat het simpelweg drijfhout is; een paar tonnen of kisten van een eerder gezonken schip. Waarschijnlijk gezonken na dezelfde tocht als ik niet te hebben overleefd. “Pff, sukkels” kraam ik uit. Na een tweede blik komen de vormen me echter meer bekend voor, en mijn hart zakt, walnoten, hazelnoten, pinda’s, en misschien nog wel het ergst van allemaal: cashewnoten. Overal. Eerst schud ik mijn hoofd. Dit kan het niet zijn. Maar dan komt het – die benauwdheid in mijn borst, het zwellen van mijn keel, de tintelingen op mijn huid. Mijn oude allergie, iets wat ik nooit serieus nam. Niet hier, niet nu.

Mijn bemanning kijkt vragend naar me, “Alles oké baas?” vraagt een van mijn mannen, ik reageer met een strenge ja maar hoor mijn eigen stem overslaan bij het eerste woord wat ik uitkraam. Langzaam beseft ook mijn bemanning dat het dit keer misschien wel echt foute boel is, ze hebben hun kapitein nog nooit zo gezien. Ik probeer door te varen, de horizon ligt zo dichtbij, maar de zee vult zich verder met noten. Mijn lichaam laat me in de steek. Mijn adem stokt en mijn hoofd tolt. Dit... dit is niet hoe het hoort te eindigen. Hoe kan iets zó klein, iets waar ik nooit bij stil heb gestaan, me tegenhouden?

Dan komt het besef. Het probleem is nooit de zee geweest, nooit mijn vijanden. Het is altijd ik geweest. Mijn onverzadigbare dorst naar macht, mijn drang om steeds meer te willen. Al die tijd dacht ik dat ik sterker was dan alles, maar nu begrijp ik dat ik nooit mezelf heb overwonnen. Nooit daadwerkelijk een persoon ben geweest, maar simpelweg gewoon een monster. Een monster wat zijn einde nu tegemoet komt op dezelfde zeeën die hij zijn hele leven als zijn jachtgebied beschouwde.

Ik zak op mijn knieën op het dek, de horizon vervaagt voor mijn ogen. Dit was nooit mijn overwinning, dit was mijn ondergang. Het zijn nooit de noten geweest die mijn lot hebben bepaald, het was ik zelf.

Nootgeval

ELKE AVOND BEKLOM HIJ HET PODIUM MET ARMEN VAN GOUD, OF ZO LEEK HET. GOUD DAT SMOLT ONDER DE FELLE LAMPEN, LANGZAAM, ONVERBIDDELIJK. ZIJN ARMEN WAREN VAN KAAS, ZACHT EN BREEKBAAR, MAAR ZIJN RITME WAS VASTBERADEN EN ONVERZETTELIJK. ELKE SLAG TEGEN HET VEL VAN DE TROMMEL WAS EEN SLAG TEGEN DE TIJD. DE KLANKEN DANSTEN DOOR DE ZAAL, EEN OFFER VAN ZICHZELF VOOR HET VERMAAK VAN DE MENIGTE.

ZE ZAGEN HET NIET, DE DRUPPELS DIE ALS GESMOLTEN WAS VAN ZIJN ARMEN GLEDEN, DE STOKKEN DIE ALS LAATSTE VERWEER VASTHIELDEN AAN WAT ER NOG OVER WAS. DE MUZIEK BLEEF, OOK AL VERDWEEN HIJ LANGZAAM IN ZICHZELF. DE APPLAUSREGEN WAS VOOR DE MUZIEK, NIET VOOR DE MAN DIE OP HET PUNT STOND VOLLEDIG TE VERGAAN.

ELKE NACHT SPEELDE HIJ TOT ZIJN ARMEN VOLLEDIG GESMOLTEN WAREN, TOT HIJ NIETS MEER HAD OM VAST TE HOUDEN, BEHALVE DE HERINNERING AAN HET RITME. EN DAN, IN DE EENZAAMHEID VAN DE NACHT, HERSTELDE HIJ ZICHZELF. KAAS WERD WEER VLEES, EN VLEES WERD WEER BEREID OM TE SMELTEN.

MAAR DE MUZIEK RIEP HEM ALTIJD TERUG. ELKE AVOND, OPNIEUW. HET WAS GEEN KEUZE, MAAR EEN ROEPING. HIJ OFFERDE ZICHZELF OP, KEER OP KEER, VOOR EEN PUBLIEK DAT ALLEEN HET RITME HOORDE, NIET DE ZIEL DIE ERVOOR WERD GEGEVEN.

WANT HIJ WIST: ZOLANG DE MUZIEK SPEELDE, ZOU HIJ NIET VOLLEDIG VERDWIJNEN.

KAASARM

Elke avond beklom hij het podium met armen van goud, of zo leek het. Goud dat smolt onder de felle lampen, langzaam, onverbiddelijk. Zijn armen waren van kaas, zacht en breekbaar, maar zijn ritme was vastberaden en onverzettelijk. Elke slag tegen het vel van de trommel was een slag tegen de tijd. De klanken dansten door de zaal, een offer van zichzelf voor het vermaak van de menigte.

Ze zagen het niet, de druppels die als gesmolten was van zijn armen gleden, de stokken die als laatste verweer vasthielden aan wat er nog over was. De muziek bleef, ook al verdween hij langzaam in zichzelf. De applausregen was voor de muziek, niet voor de man die op het punt stond volledig te vergaan.

Elke nacht speelde hij tot zijn armen volledig gesmolten waren, tot hij niets meer had om vast te houden, behalve de herinnering aan het ritme. En dan, in de eenzaamheid van de nacht, herstelde hij zichzelf. Kaas werd weer vlees, en vlees werd weer bereid om te smelten.

Maar de muziek riep hem altijd terug. Elke avond, opnieuw. Het was geen keuze, maar een roeping. Hij offerde zichzelf op, keer op keer, voor een publiek dat alleen het ritme hoorde, niet de ziel die ervoor werd gegeven.

Want hij wist: zolang de muziek speelde, zou hij niet volledig verdwijnen.

K a a s a r n

Elke avond beklom hij het podium met armen van goud, of zo leek het. Goud dat smolt onder de felle lampen, langzaam, onverbiddelijk. Zijn armen waren van kaas, zacht en breekbaar, maar zijn ritme was vastberaden en onverzettelijk. Elke slag tegen het vel van de trommel was een slag tegen de tijd. De klanken dansten door de zaal, een offer van zichzelf voor het vermaak van de menigte.

Ze zagen het niet, de druppels die als gesmolten was van zijn armen gleden, de stokken die als laatste verweer vasthielden aan wat er nog over was. De muziek bleef, ook al verdween hij langzaam in zichzelf. De applausregen was voor de muziek, niet voor de man die op het punt stond volledig te vergaan.

Elke nacht speelde hij tot zijn armen volledig gesmolten waren, tot hij niets meer had om vast te houden, behalve de herinnering aan het ritme. En dan, in de eenzaamheid van de nacht, herstelde hij zichzelf. Kaas werd weer vlees, en vlees werd weer bereid om te smelten.

Maar de muziek riep hem altijd terug. Elke avond, opnieuw. Het was geen keuze, maar een roeping. Hij offerde zichzelf op, keer op keer, voor een publiek dat alleen het ritme hoorde, niet de ziel die ervoor werd gegeven.

Want hij wist: zolang de muziek speelde, zou hij niet volledig verdwijnen.

Kaasarm

KAASARM

Elke avond beklom hij het podium met armen van goud, of zo leek het. Goud dat smolt onder de felle lampen, langzaam, onverbiddelijk. Zijn armen waren van kaas, zacht en breekbaar, maar zijn ritme was vastberaden en onverzettelijk. Elke slag tegen het vel van de trommel was een slag tegen de tijd. De klanken dansten door de zaal, een offer van zichzelf voor het vermaak van de menigte.

Ze zagen het niet, de druppels die als gesmolten was van zijn armen gleden, de stokken die als laatste verweer vasthielden aan wat er nog over was. De muziek bleef, ook al verdween hij langzaam in zichzelf. De applausregen was voor de muziek, niet voor de man die op het punt stond volledig te vergaan.

Elke nacht speelde hij tot zijn armen volledig gesmolten waren, tot hij niets meer had om vast te houden, behalve de herinnering aan het ritme. En dan, in de eenzaamheid van de nacht, herstelde hij zichzelf. Kaas werd weer vlees, en vlees werd weer bereid om te smelten.

Maar de muziek riep hem altijd terug. Elke avond, opnieuw. Het was geen keuze, maar een roeping. Hij offerde zichzelf op, keer op keer, voor een publiek dat alleen het ritme hoorde, niet de ziel die ervoor werd gegeven.

Want hij wist: zolang de muziek speelde, zou hij niet volledig verdwijnen.

KAASARM

Elke avond beklom hij het podium met armen van goud, of zo leek het. Goud dat smolt onder de felle lampen, langzaam, onverbiddelijk. Zijn armen waren van kaas, zacht en breekbaar, maar zijn ritme was vastberaden en onverzettelijk. Elke slag tegen het vel van de trommel was een slag tegen de tijd. De klanken dansten door de zaal, een offer van zichzelf voor het vermaak van de menigte.

Ze zagen het niet, de druppels die als gesmolten was van zijn armen gleden, de stokken die als laatste verweer vasthielden aan wat er nog over was. De muziek bleef, ook al verdween hij langzaam in zichzelf. De applausregen was voor de muziek, niet voor de man die op het punt stond volledig te vergaan.

Elke nacht speelde hij tot zijn armen volledig gesmolten waren, tot hij niets meer had om vast te houden, behalve de herinnering aan het ritme. En dan, in de eenzaamheid van de nacht, herstelde hij zichzelf. Kaas werd weer vlees, en vlees werd weer bereid om te smelten.

Maar de muziek riep hem altijd terug. Elke avond, opnieuw. Het was geen keuze, maar een roeping. Hij offerde zichzelf op, keer op keer, voor een publiek dat alleen het ritme hoorde, niet de ziel die ervoor werd gegeven.

Want hij wist: zolang de muziek speelde, zou hij niet volledig verdwijnen.

KAASARM

■ avond ■ het podium ■ armen van goud, of zo ■
■ smolt ■ lampen, ■. Zijn armen ■
■ kaas, ■ breekbaar, ■
■ Elke slag tegen het vel ■ tegen ■ De
klanken ■ zaal, een offer van zichzelf voor ■
de menigte.

■, de druppels ■ gesmolten ■ armen gleden,
■ die als ■ verweer vasthielden ■. De
muziek ■ ook al ■ langzaam ■ zichzelf. De applausregen was
■ de muziek, niet ■ de man ■ op het punt ■

Elke nacht speelde hij ■ armen volledig ■ tot hij ■
meer had ■ behalve de herinnering ■ En dan,
■ de eenzaamheid ■ de nacht, ■ Kaas ■
■.

Maar ■ riep hem ■ Elke avond, ■ was geen
keuze, ■ een roep ■. Hij offerde ■ elf op, ■, voor een pu-
blik ■

■

KAASARM

avond het podium armen van goud of zo
smolt lampen Zijn armen
kaas breekbaar
Elke slag tegen het vel tegen De
klanken zaal een offer van zichzelf voor
de menigte

de druppels gesmolten armen gleden
die als verweer vasthielden De
muziek ook al langzaam zichzelf De applausregen was
de muziek niet de man op het punt

Elke nacht speelde hij armen volledig tot hij
meer had behalve de herinnering En dan
de eenzaamheid de nacht Kaas

Maar riep hem Elke avond was geen
keuze een roep Hij offerde elf op voor een pu-
blik

Avond
Het podium
Armen van goud, ofzo
Goud smolt; lampen
Zijn armen; kaas
Breekbaar
Maar elke slag tegen vel
Tegen de klanken
De zaal
Een offer van zichzelf voor de menigte

Elke nacht speelde hij zijn armen volledig tot hij
meer had behalve herinnering
En dan de eenzaamheid
De nacht
Kaas

Maar riep hem elke avond
Geen keuze
Een roep
Hij offerde elf op
Voor een publiek

De druppels gesmolten
Armen gleden die als verweer vasthielden
De muziek ook al langzaam
Zichzelf
De applausregen was de muziek niet
De man op het punt

**WANT
HIJ
SPEELDE
NIET**

**AVOND
HET PODIUM
ARMEN VAN GOUD, OFZO
GOUD SMOLT; LAMPEN
ZIJN ARMEN; KAAS
BREEKBAAR
MAAR ELKE SLAG TEGEN VEL
TEGEN DE KLANKEN
DE ZAAL
EEN OFFER VAN ZICHZELF VOOR DE ME-
NIGTE**

**DE DRUPPELS GESMOLTEN
ARMEN GLEDEN DIE ALS VER-
WEER VASTHIELDEN
DE MUZIEK OOK AL LANG-
ZAAM
ZICHZELF
DE APPLAUSREGEN WAS DE
MUZIEK NIET
DE MAN OP HET PUNT**

**ELKE NACHT SPEELDE HIJ ZIJN
ARMEN VOLLEDIG TOT HIJ MEER
HAD BEHALVE HERINNERING
EN DAN DE EENZAAMHEID
DE NACHT
KAAS**

**MAAR RIEP HEM ELKE
AVOND
GEEN KEUZE
EEN ROEP
HIJ OFFERDE ELF OP
VOOR EEN PUBLIEK**

**WANT
HIJ
SPEELDE
NIET**

Avond

Het podium

Armen van goud, ofzo

Goud smolt; lampen

Zijn armen; kaas

Breekbaar

Maar elke slag tegen vel

Tegen de klanken

De zaal

Een offer van zichzelf voor de menigte

Elke nacht speelde hij zijn armen volledig
tot hij meer had behalve herinnering

En dan de eenzaamheid

De nacht

Kaas

WANT
HIJ
SPEELDE
NIET

De druppels gesmolten

Armen gleden die als verweer vast-
hielden

De muziek ook al langzaam

Zichzelf

De applausregen was de muziek niet
De man op het punt

Maar riep hem elke avond

Geen keuze

Een roep

Hij offerde elf op

Voor een publiek

Een avond

Het podium

Een man met armen van goud

ofzo

Goud op het eerste gezicht

maar kaas in het licht

Armen die de zaal vullen met klanken

waar een smeltende man achter zit

Eenzaamheid heerst

wanneer de nacht weer begint

Maar dan komt de kaas

die de pijn weer verlicht

De druppels gesmolten

na zijn stukje licht

Een licht

in de nacht gevuld met klanken

Een licht

in een leven zonder daglicht in zicht

De man heeft geen keuze

De armen opzich

Dan klanken van armen die hij niet bezit

Een avond

Het podium

Een man met armen van goud

ofzo

Goud op het eerste gezicht

maar kaas in het licht

Armen die de zaal vullen met klanken

waar een smeltende man achter zit

Eenzaamheid heerst

wanneer de nacht weer begint

Maar dan komt de kaas

die de pijn weer verlicht

De druppels gesmolten

na zijn stukje licht

Een licht

in de nacht gevuld met klanken

Een licht

in een leven zonder daglicht in zicht

De man heeft geen keuze

De armen opzich

Dan klanken van armen die hij niet bezit

EEN G AVOND
HET A PODIUM
EEN MAN MET ARMEN VAN GOUD
O F Z O
GOUD OP HET EERSTE GEZICHT
MAAR KAAS IN T HET LICHT
ARMEN DIE DE ZAAL VULLEN MET KLANKEN
WAAR EEN SMELTENDE MAN ACHTER ZIT
E
EENZAAMHEID HEERST
WANNEER DE NACHT WEER BEGINT
MAAR DAN N KOMT DE KAAS
DIE DE PIJN WEER VERLICHT
DE DRUPPELS GESMOLTEN
NA K ZIJN STUKJE LICHT
EEN LICHT
IN DE NACHT GEVULD A MET KLANKEN
EEN LICHT
IN EEN LEVEN A ZONDER DAGLICHT IN ZICHT
DE MAN HEEFT GEEN KEUZE
DE ARMEN S OPZICH
DAN KLANKEN VAN ARMEN DIE HIJ NIET BEZIT

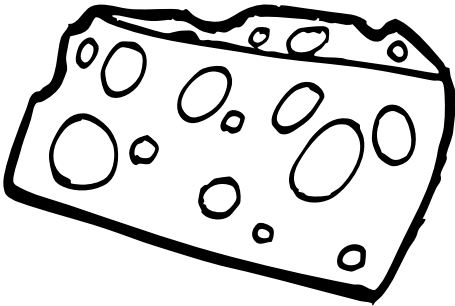
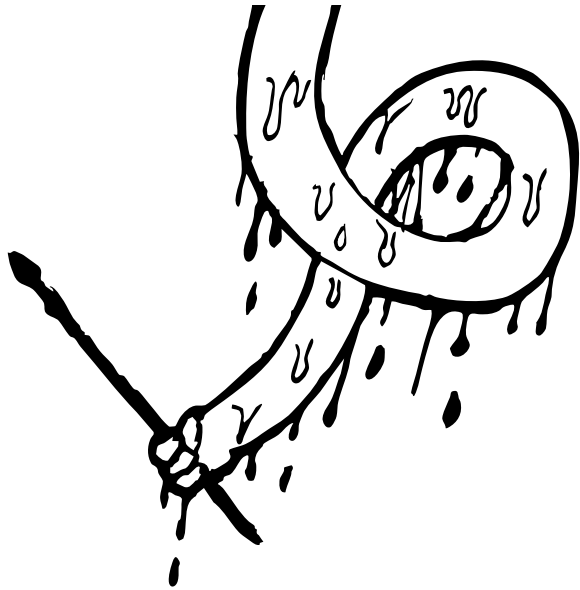
Een avond
Het podium

Een man met armen van goud
ofzo
Goud op het eerste gezicht
maar kaas in het licht
Armen die de zaal vullen met klanken
waar een smeltende man achter zit

Eenzaamheid heerst
wanneer de nacht weer begint
Maar dan komt de kaas
die de pijn weer verlicht
De druppels gesmolten
na zijn stukje licht

Een licht
in de nacht gevuld met klanken
Een licht
in een leven zonder daglicht in zicht

De man heeft geen keuze
De armen opzich
Dan klanken van armen die hij niet bezit

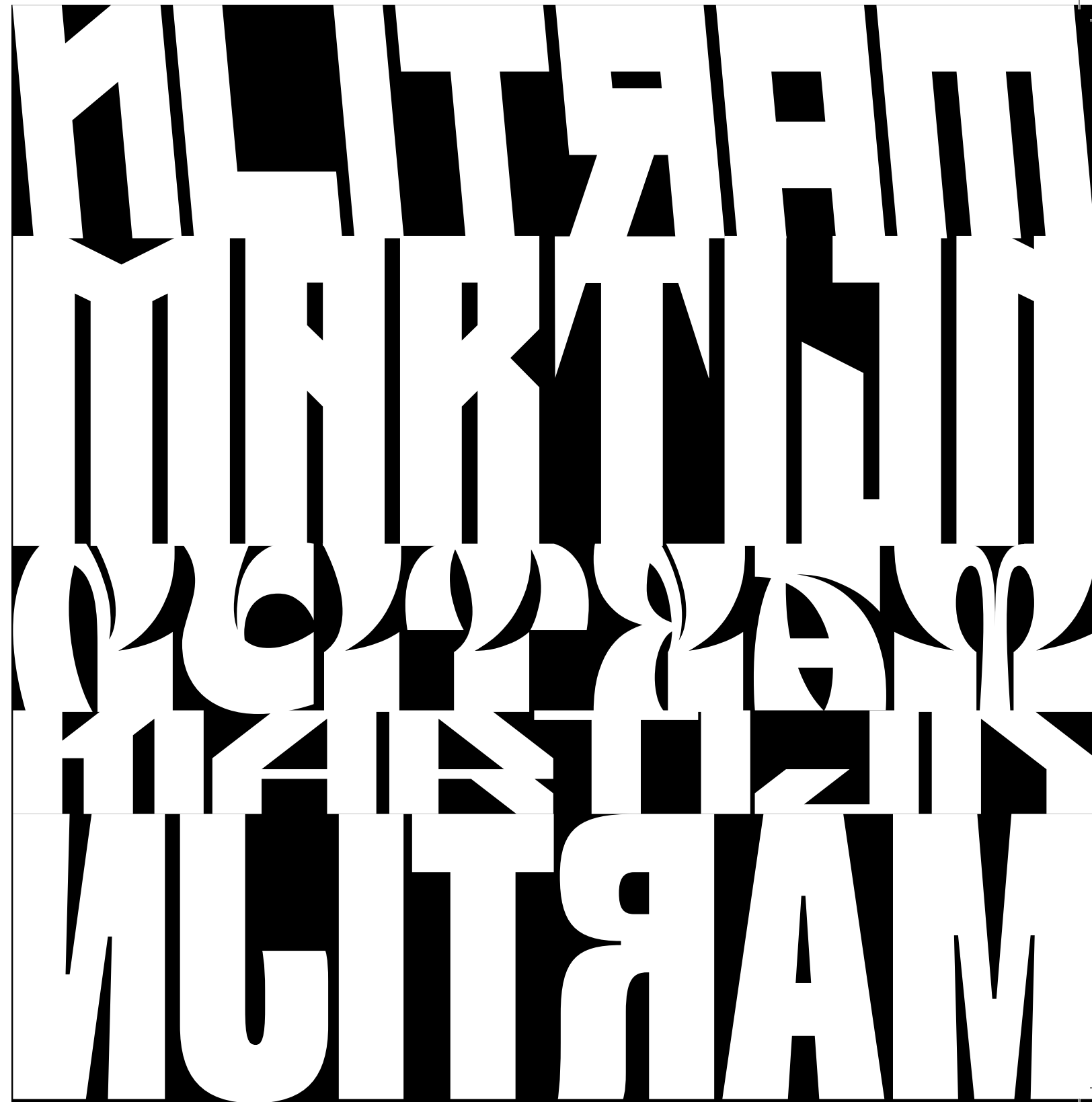
Een avond
Het podium

Een man met armen van goud
ofzo
Goud op het eerste gezicht
maar kaas in het licht
Armen die de zaal vullen met klanken
waar een smeltende man achter zit

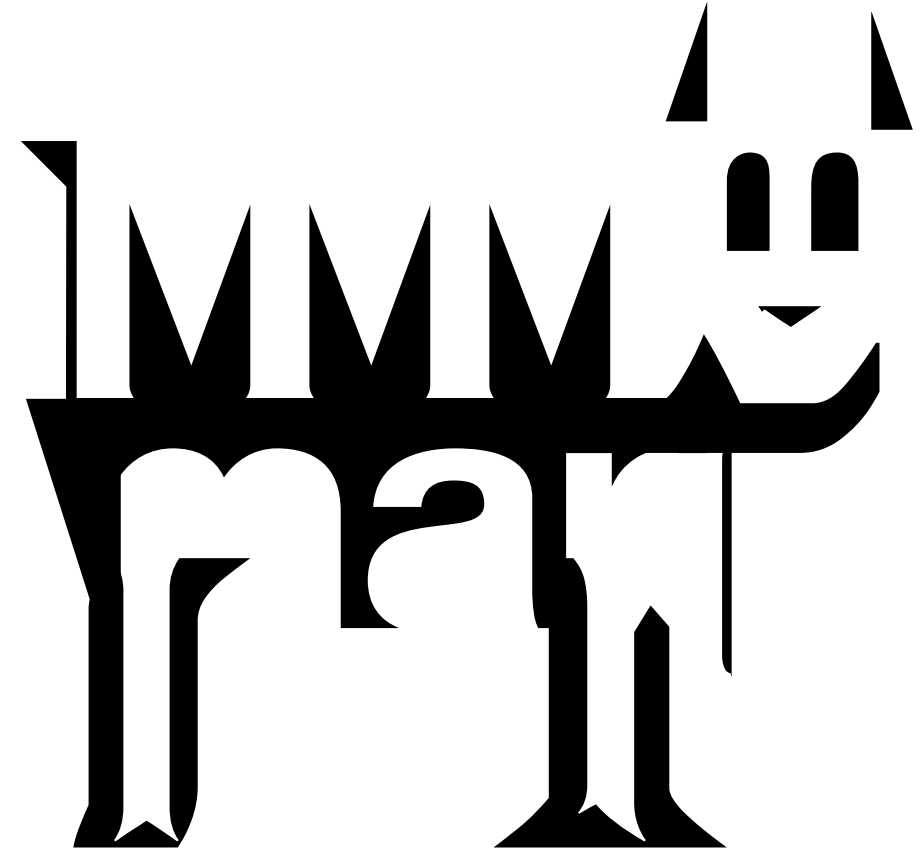
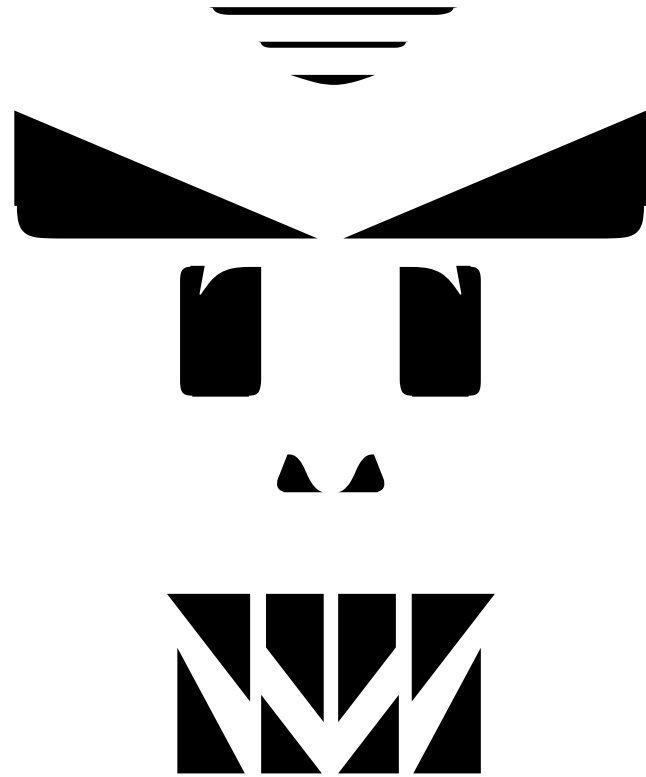
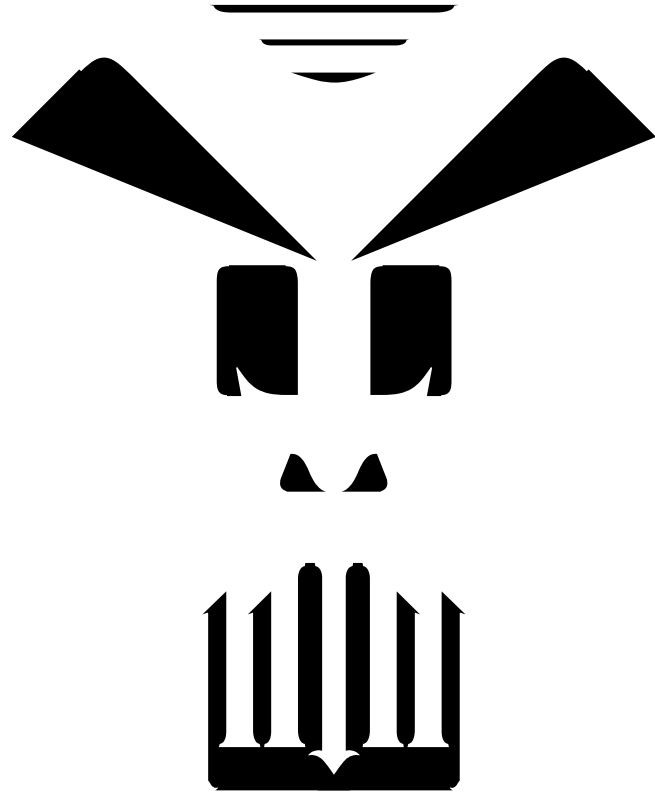
Eenzaamheid heerst
wanneer de nacht weer begint
Maar dan komt de kaas
die de pijn weer verlicht
De druppels gesmolten
na zijn stukje licht

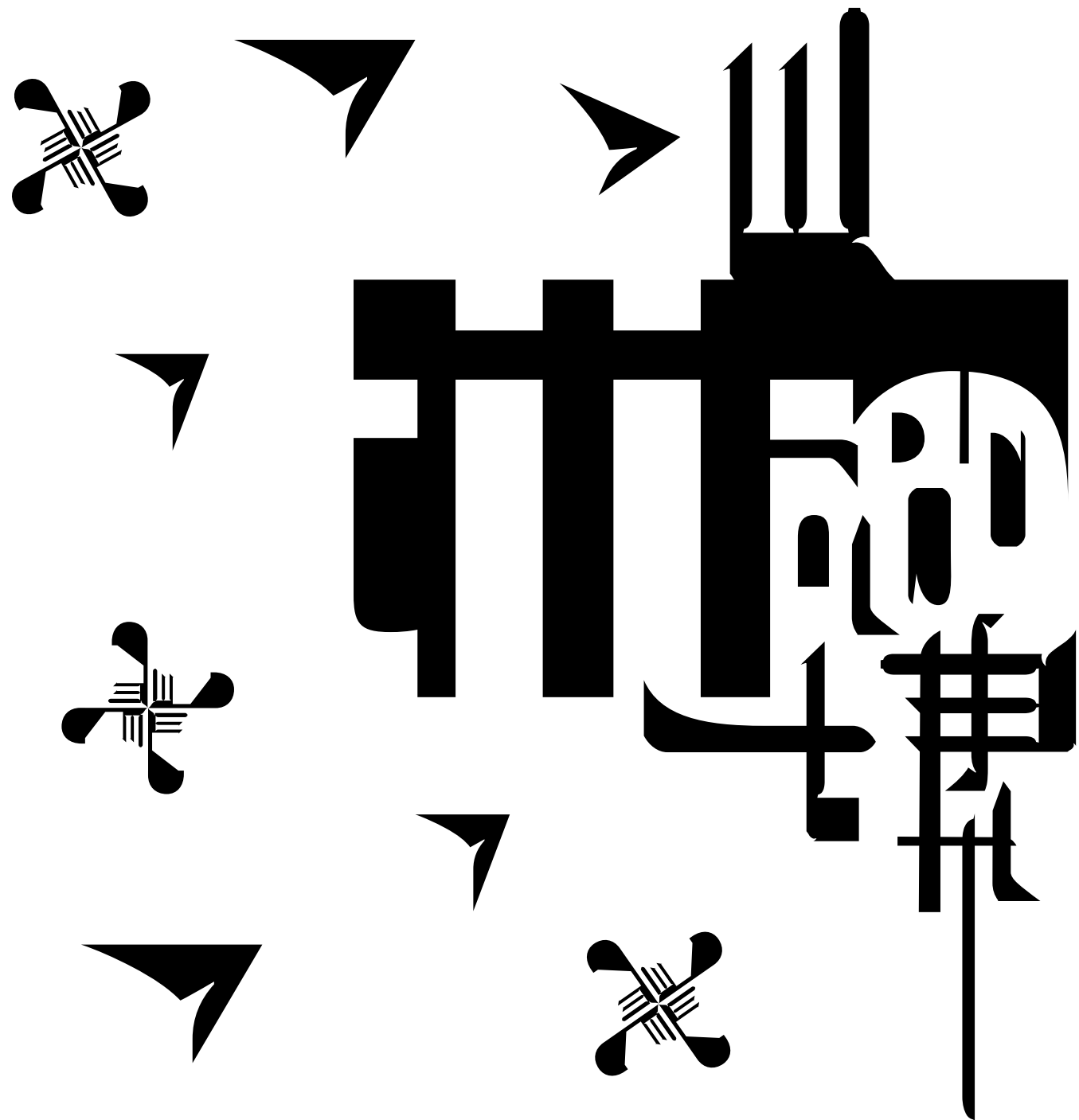
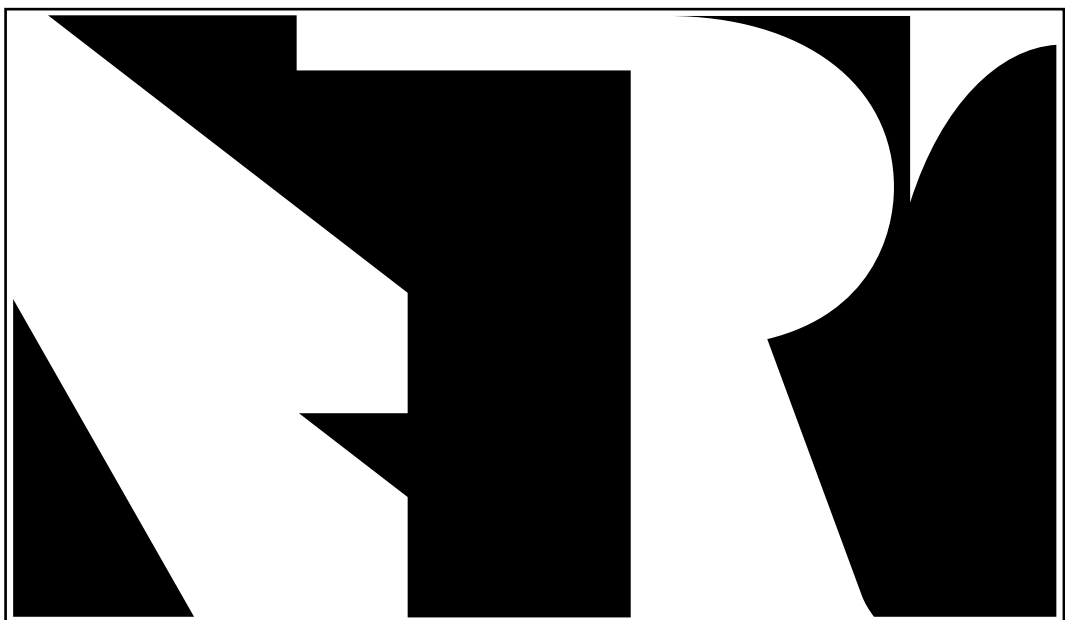
Een licht
in de nacht gevuld met klanken
Een licht
in een leven zonder daglicht in zicht

De man heeft geen keuze
De armen opzich
Dan klanken van armen die hij niet bezit

בנימין נתניהו

נתניהו

בנימין נתניהו

נתניהו

נתניהו

נתניהו

Handwritten text in a stylized, cursive script, possibly a signature or a name, rendered in white against a black background.

Handwritten text in a stylized, cursive script, possibly a signature or a name, rendered in white against a black background.

